

Proved'te korekturu textu v pdf (ideálně) pomocí nástrojů v Adobe Readeru. Kromě gramatických a typografických chyb věnujte pozornost i stylistice textu a jeho celkovému smyslu.

Jakmile jsme se vrátili z líbánek na Turks a caicos, nastěhovala se Juliette do mého bytu v Tribece. Byli jsme mladí, šťastní a poušiči zamilovaní. Jak jsem očekával, když na tom člověk dostatečně tvrdě pracuje, všechno začne vycházet podle jeho představ. Každé ráno, když jsem před odchodem do kanceláře holil, mi Juliette vybírala kravatu a kapesníček do saka a často mi do kapsy zastrčila lísteček se vzkazem který jsem tam pak během dne objevil. V práci mi sice Marcus měnil srdce v kus ledu, ale doma ještě dokázalo roztát. Věřil jsem, že si zvládnou obě tváře – nemilosrdného obhájce i milujícího manžela – udržet. Ale nezvládl.

Stačilo pár měsíců a elegantní sebedůvěra a nenucený půvab, které mě na Juliette přitahovali, když jsme spolu začali chodit, začaly relativně rychle dostávat první trhliny. Zdálo se, že našemu vztahu pomalu přestává věřit a neustále se něčeho obává. Když jsme byl v práci, trochu moc často volala a kladla mi trochu moc otázek. Vysvětloval jsem si to tak, že je pro ni asi těžké si zvyknout si, že už není v popředí mého zájmu, a že teď hraje druhé housle.

Jednou jsem jí večer vzal do cirkusu Big apple. Seděli jsme v první řadě a sledovali kousky klaunů a zvířat. Připadalo mi to jako romantický a originální nápad na schůzku – trávil jsem víc času v práci, tak jsem chtěl Julie věnovat trochu snahy a pozornosti.

„Tebe to nebaví?“, zeptal jsem se, když se mi zdálo, že kouká všude kolem, jen ne do maneže.

„Ale jo, bavím se skvěle,“ zalhala zdvořile. „Jen je mi hrozně líto těch slonů.“ Pohlédla do maneže na ta obrovská stvoření a otřela se oči kapesníčkem.

„Aha, proboha, samozřejmě. Pojďme pryč,“ řekl jsem. Kdysi už mi vyprávěla o své neutuchající lásce ke zvířatům i o bolesti, co cítí když vidí, že se s nimi nezachází dobře. Spěchal jsem s ní pryč ze šapitó a naproti přes ulici do P.J. Clarke' s. Usadili jsme se do boxu s červeněkostkovaným ubrusem, ale její slzy neustávaly.

„Určitě Tě netrápí nic jiného?“ Pokoušel jsem se jí utěšit červeným vínem a cheeseburgery. Netečně se přehrabovala v hranolcích ale i přes slzy se vřele usmívala.

„Ano, jde mi o ty slony. Je hrůza takhle je vidět, není to přirozené. Ale rozbrečela jsem se kvůli těm rodinám. Když jsem viděla mámy a táty s jejich dětmi, jak se všichni usmívají a baví, tak jsem si přála, aby všechno bylo jinak.“

„Ty chceš založit rodinu?“ trhnu s sebou, nervózní, že řekne ano a už mě k tomu, abych se stal otcem, nebude nutit jenom Marcus, ale i Juliette.

„Jistě že chci, abysme založili vlastní rodinu, ale já jsem mluvila o té své. Přála bych si, aby spolu mí rodiče dokázaly vyjít, a chtěla bych, aby můj táta byl zas takový, jako býval kdysi.“

Hned jsem pocítil potřebu Marcuse bránit a říct jí, že pro mně je hrdinou a že nechci stát mezi nimi. Ale z pokračování její úvahy bylo jasné, že ho bránit nemusím.

„Já vím, jak máš mého tátu rád a nebudu mezi vás zasahovat. Jenom si přeju, aby některé věci byli jinak, to je všechno.“ Zakousla se do cheseburgeru a já věděl, že rozhovor zkončil. Protože jsem věděl, jak smýšlí o svém otci a o naší práci, snažil jsem se náš společný život oddělovat od všeho, co nějak souviselo s firmou Rhodes &Caine.

Druhý den jsem seděl u svého stolu a dělal na případu, když mi zazvonil interkom. Anna mi sdělila, že na recepci je Juliete.

„*Cože?* Moje žena? Co *tady* dělá?“ Najednou jsem zpanikařil – mé dva světy se střetly a já na to nebyl připravený. Od věcí, co se dějí v kanceláři, se měla držet dál, měla se držet dál od toho člověka, kterým jsem v práci. A teď prochází chodbou a míří do mé kanceláře. Neměl jsem šanci ji zastavit.

„Ahoj, Brouku,“ řekla, když otevřela dveře a vešla dovnitř, jako by jí to tam patřilo.

„Ehm, ahoj....“ vykoktal jsem trapně. „Co tady děláš?“

„Byla jsem kousek odtud, tak jsem si řekla, že se stavím a pozdravím Tě.“ Začala si prohlížet kancelář, výzdobu, nábytek, knížky v mých knihovnách. „Nikdy jsem tu nebyla, víš.“

„Ehm, jo. Jo, já vím.“ Odstrčil jsem své křeslo od stolu a přešel k ní. Nevzal jsem její sako, nenabídl jí nic k pití ani ji nepolíbil na uvítanou. Přenášel jsem váhu z jedné nohy na druhou a byl jsem stále neklidnější a rozpačitější. Ona by tu neměla být.

„Páni“, pronesla jízlivě, když detailně zkoumala kancelář. „Tohle je nová aktovka?“ Zvedla úplně nový kufřík od Hérmeš, který jsem jen pár dnů předtím dostal od Markuse.

„Ano, dal mi ji tvůj táta. Zdálo se mu, že bude u soudu vypadat líp.“ Sebral jsem jí kufřík z ruk a uložil ho zpátky na gauč, kde ho našla.

„Ten co jsem ti koupila já, byl nějak špatný?“ zeptala se, otevřela mou skříň a zkoumala její obsah.

„Ne, to vůbec. To jen, že Marcus mi dal tenhle a...“

„Odkdy nosíš brýle?“ přerušila mě, než jsem dokončil větu, a v ruce držela brýle s kostěnými obroučkami.

„Jsou to jenom obroučky, bez dioptrií. Marcus měl zato, že v nich budou vypadat sofistikovanější.“ Vytrhnul jsem jí je z ruky a uklidil je do šuplete psacího stolu. „Co Tě sem přivádí?“ zeptal jsem se a snažil se vypadat klidně, i když jsem byl úplně vynervovaný a ne svůj. „Zdržíš se tu?“

„Rozhodně se nezdá, že bys mě tu *chtěl*.“ Vyndala válcovitý balíček. „Jen jdu odnést tátovi tuhle lahev ginu a pak ti půjdu z cesty.“ Zklamaně si vydechla a otevřela dveře.

Ani jsem ji neodprovodil. Chtěl jsem se chovat jako její manžel, ale nemohl jsem. Připadalo mě, že porušila nějaké nepsané pravidlo které ji mělo udržet dál od mé práce. Přišla, odhrnula oponu a odhalila člověka, kterým v práci stával jsem se stával. S ní doma jsem byl milující manžel. Ale v práci a u soudu jsem se měnil v nemilosrdného trestního obhájce. Tyhle dva světy se neměly setkat se.

Od té doby, co jsem na Turk a Caicos pověděl Juliette přibližnou pravdu o mojí rodině, byl jsem v její přítomnosti stále víc znepokojený a zranitelný. Děsilo mě, že moje tajemství přežívají i v hlavě někoho jiného a že je někdo jiný taky může pustit dál. Vždycky jsem věřil, že si svoji minulost vezmu do hrobu, ale teď jsem dopustil, aby pravda opustila hranice mé mysli a začal jsem se bát, že Juliette ty informace zneužije. A když se objevila ve dveřích mé kanceláře, jen tím ten strach posílila.

Ty myšlenky, co se mi vtírali do hlavy, mě rozrušovali celý zbytek odpoledne. V zátylku mě pánilo a odspodu lebky jsem cítil napětí - přímo drtivý tlak. Přecházel jsem po kanceláři, pomalu usrkával vodu z lahve a zhluboka se nadechoval, abych se uklidnil.

Věděla toho moc a to se mi nelíbilo. Věděla, že jsem neprožil fascinující a tragické dětství v Evropě mezi kulturními a vzdělanými lidmi. Co nevěděla, a já doufal, že to nezjistí nikdy nikdo, byl fakt, že do světa elity, kde mě Juliette našla, jsem se prolhal. George Abelmana jsem nechal v Burlingtonu a ve vlaku do Chicaga jsem se stal Peterem Cainem. To Peter Caine byl přijat na Severozápadní univerzitu. A Peter Caine pak šel na právo na Kolumbijskou a absolvoval advokátní zkoušku ve státě New York.

Zhluboka jsem se nadechl. Nakonec jsme musel jít domů a setkat se Juliette, ale připadal jsem si nepřipravený, jako bych už nevěděl, jak s ní mám mluvit. Nekoupil jsem cestou omluvnou kytici, prostě jsem do bytu přišel s prázdnými rukama a čekal, až Juliette načne konverzaci.

“Jsi v pořádku?” promluvila laskavě, se znepokojením. Když jsem Tě viděla v kanceláři, vůbec jsi to nebyl Ty.“

“Ne,“ začal jsem, ale hned jsem se zarazil, když jsem si uvědomil, že jí nemůžu říct že právě v kanceláři jsem to *byl* já. Jenže to byla ta stránka mého já, kterou ještě nepoznala. “Neměla jsi tam chodit.“

“Já vím.“ Políbila mě na tvář a omluvně naklonila hlavu. “Promiň, neměla jsem Tě obtěžovat.“

Její reakce mně měla obměkčit. Její laskavost mně měla přimět vidět ji znovu jako nevinnou, ale už bylo pozdě. Do toho dne jsem Juliette miloval každou buňkou svého těla. Ale v tu chvíli se pro mě stala zkompromitovanou. Odhalil jsem toho před ní moc a s tím vědomím že je tu někdo, kdo ví že jsem lhal a že nepatřím do života, který jsem tak zoufale potřeboval vézt, jsem už nedokázal žít v klidu.